

Vinul

Andrei Șerbănescu

Când diavolul vorbește cu o sadică trufie
În cana mea se-așează-n licăriri o veșnicie...

Unde nicio întrebare nu cunoaște vreun hotar,
Și vinul îmi îneacă suferința în nectar...

Cu mine, jos la masă, nu e nimeni aplecat
Când liniștea se-așează cu voalul întristat...

Și nicio pomenire nu mă-ndeamnă la azil
Nici arcul, nici clavirul sau agrafa de vinil...

Valeții-mi poartă dorul și nădejdea la osândă,
Pe cununile de aur ce pocalul mi-l afundă

Prin timpul ce îmbracă voluptatea-n suferință
Și dorința mea de moarte, în satanică velină...

Când diavolul tușește, voievozi, pe lăturiș...
Moartea ne conduce hoiturile sub umbriș ...

Doar vinul să trăiască în câni nemăsurate
Și timpul să îl umplem pentru eternitate!